

Arrest

nr. 259 559 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 5 mei 2021 opgestelde akte waarin wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van een vorige verwijderingsmaatregel niet langer is opgeschort zodat hieraan opnieuw gevolg dient te worden gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 194 597 van 6 november 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 23 maart 2017 dient de verzoeker samen met zijn vader een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 april 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Op 1 juni 2018 dient de verzoeker andermaal een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 214 804 van 8 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 28 januari 2019 dient de verzoeker samen met zijn vader een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 18 februari 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 2 april 2019 werd ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nummer 222 154 van 29 mei 2019 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 april 2019 wordt de tweede 9ter-aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 226 770 van 27 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 april 2019 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nummer 226 772 van 27 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 4 juli 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest met nummer 228 267 van 30 oktober 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 12 augustus 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2020 dient de verzoeker nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 252 373 van 8 april 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 29 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 259 558 van 25 augustus 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie maakt op 5 mei 2021 een brief op waarin het volgende wordt gesteld:

“Mijnheer,

Op datum van 04/07/2019 maakte U het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan U nog geen gevolg heeft gegeven.

*In toepassing van artikel 52/3, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mee dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel niet langer opgeschort is. U dient derhalve opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04/07/2019.
(...)”*

Dit document werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 mei 2021 en wordt door de verzoeker aangeduid als de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoeker een beroep instelt tegen de ‘beslissing’ van 05.05.2021. Dit betreft echter een loutere mededeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.07.2019 opnieuw uitvoerbaar is en dat daar bijgevolg gevolg dient aan gegeven te worden, hetgeen dus een loutere uitvoeringsmodaliteit is. Deze uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt (cfr. R.v.S., nr. 174.717, 20.09.2007; R.v.V., arrest nr. 256 678, 26.04.2021).

Het beroep is dus onontvankelijk.”

3.2. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker hieromtrent laten gelden dat het gaat om een beslissing tot re-activatie van een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten waarbij het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) opnieuw moet worden onderzocht, waardoor het wel degelijk om een aanvechtbare administratieve beslissing gaat.

3.3. Beoordeling

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Wat thans voorligt is een brief waarin de verweerder meedeelt dat de uitvoering van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 4 juli 2019, in toepassing van artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet niet langer is opgeschort en de verzoeker hieraan dus gevolg dient te geven.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen”.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “*Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*” voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refolement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :
1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of
2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019 niet langer is opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. De verweerder doet niet meer dan de verzoeker hierop per brief te wijzen.

Deze inlichting of mededeling kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de verzoeker. Een eventuele vernietiging van de voorliggende brief, levert hem evenmin iets op. Immers is het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen. De door de verzoeker geviseerde brief zelf is geen uitvoerbare beslissing, maar enkel de mededeling dat een eerdere beslissing van rechtswege terug uitvoerbaar is.

Ter terechtzitting gaat de raadvrouw van de verzoeker niet in op het niet-uitvoerbare karakter van de geviseerde brief zelf, en erkent zij zelfs dat het gaat om een re-activatie van een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betoog is niet dienstig. Een re-activatie van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betreft immers enkel de uitvoerbaarheid van een reeds eerder genomen beslissing, die echter niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Het staat echter niet ter betwisting dat dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoerbare beslissing is, doch wel dat de thans geviseerde brief op zich een uitvoerbare beslissing is.

De raadvrouw van de verzoeker stelt tevens dat bij de re-activatie van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM moet worden onderzocht.

Een dergelijke verplichting kan echter niet in artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet worden gelezen.

De Raad wijst er in dit kader tevens op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/19 van 18 juli 2019, na onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te hebben geciteerd – dat de verweerder oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven –, inzake de klacht van de verzoekende partijen in de zaken waarin het Hof werd gevat, namelijk dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet een in het verleden afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten doet “*herleven*”, terwijl de situatie van de vreemdeling intussen kan zijn geëvolueerd en terwijl zijn verwijdering van het grondgebied zonder nieuw onderzoek van zijn situatie zou kunnen leiden tot de schending van zijn grondrechten, heeft gesteld:

“B.7.3. Dat neemt niet weg dat het risico van schending van het beginsel van non-refoulement, dat is opgenomen in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en dat ook voortvloeit uit met name artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en uit artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet worden beoordeeld dan wel opnieuw moet worden beoordeeld op het ogenblik van de daadwerkelijke verwijdering of van de terugleiding naar de grens.

Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld :

« Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort zaken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling, moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering. De beoordeling moet worden geconcentreerd op de voorzienbare gevolgen van de uitzetting van de verzoeker naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene toestand in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan de betrokkene » (EHRM, grote kamer, 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 115).

Hetzelfde geldt voor het risico op schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de situatie van de verzoeker op het ogenblik van de terugwijzing :

« Daaruit volgt dat indien de Belgische autoriteiten in fine hadden besloten dat artikel 3 van het Verdrag zoals hierboven geïnterpreteerd de terugwijzing van de verzoeker naar Georgië niet in de weg stond, het aan hen zou hebben gestaan, om zich te voegen naar artikel 8, bovendien te onderzoeken of, gelet op de concrete situatie van de verzoeker op het ogenblik van de terugwijzing (zie, mutatis mutandis, Maslov t. Oostenrijk [GK], nr. 1638/03, § 93, EHRM, 2008), men redelijkerwijs van het gezin kon verwachten dat het hem naar Georgië zou volgen dan wel of, in het andere geval, de inachtneming van het recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven vereiste dat hem werd toegestaan voor de tijd die hij nog te leven had, in België te verblijven » (EHRM, grote kamer, 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 225).

B.7.4. Artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

“[...]”

Artikel 74/13 van dezelfde wet bepaalt :

“[...]”

B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Na verwijzing naar de artikelen 12, lid 1, en 13, leden 1 en 2, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en na herinnerd te hebben aan de uitlegging van het Hof van Justitie omtrent het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit, dat een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling uitmaakt waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast (HvJ, 26 juli 2017, C-225/16, Mossa Ouhrami, punt 48), en na verwijzing naar het door de Raad in Algemene Vergadering gewezen arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018, heeft het Grondwettelijk Hof het volgende besloten:

“B.8.1. Uit het voorgaande vloeit voort dat, in de door de verzoekende partijen beoogde hypothese van het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten dat is afgegeven vóór de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag en vóór de verwerping ervan, de beslissing tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 12, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn uitmaakt. Die beslissing kan pas bestaan nadat de minister of zijn gemachtigde zich ervan heeft vergewist dat zij geen risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens ten aanzien van de betrokken vreemdeling inhoudt; zij moet worden gemotiveerd en zij kan het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Ook in de voorliggende betwisting gaat het om een bevel om het grondgebied te verlaten dat, na een periode van tijdelijke opschorting van de uitvoerbaarheid ervan omwille van een later ingediende

aanvraag (*in casu een verzoek om internationale bescherming*), van rechtswege terug uitvoerbaar wordt. De hoger besproken rechtspraak van het Grondwettelijke Hof is *in casu* dus eveneens relevant en hieruit blijkt dat het volstaat dat bij de afgifte van een bevel wordt onderzocht of de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM beschermde grondrechten zijn gewaarborgd en dat een actualisatie van dit onderzoek zich later opdringt wanneer de verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk tenuitvoer legt, dit is wanneer de terugleiding naar de grens wordt gelast. Uit de thans geviseerde brief blijkt echter op geen enkele wijze dat de verweerder overgaat tot de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het bevel van 4 juli 2019. Het betoog als zou de gemachtigde reeds bij de in de bestreden akte opgenomen mededelingen een onderzoek moeten verrichten inzake het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan dan ook niet worden bijgetreden.

De uitlegging van het Hof van Justitie in het arrest Gnandi kan niet anders doen besluiten. Immers had dit arrest betrekking op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*), nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing trof, maar voordat de beroepstermijn bij de Raad was verstreken of voordat de Raad uitspraak had gedaan over het ingediende beroep tegen deze beslissing (oud artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de wetswijziging van 21 november 2017). Thans gaat het echter om de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019, afgegeven op grond van artikel 52/3, §3 (nieuw), van de Vreemdelingenwet, dit nadat de Raad bij arrest 252 373 van 8 april 2021 het beroep had verworpen dat de verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Uit de oplistings van de feiten blijkt dat verzoeker al meermaals volgende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. Ook na het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019 (bijlage 13*quinquies*) diende de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Indien de verweerder ertoe zou worden genoopt om, bij de loutere verwijzing naar de situatie zoals voorzien in 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling telkens nog te horen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alvorens hem mee te delen dat het reeds eerder getroffen bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar wordt, dan wordt deze bepaling inhoudsloos. Immers legt ze dan de verweerder dezelfde verplichting op als bij het treffen van een terugkeerbesluit/verwijderingsmaatregel.

De thans bestreden akte strekt er echter niet toe een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel op te leggen, maar enkel eraan te herinneren dat de verzoeker gevolg moet geven aan het eerder getroffen terugkeerbesluit aangezien de periodes waarin van rechtswege is voorzien in de opschorting van de uitvoerbaarheid van dit bevel (*cf.* artt. 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet), zijn verstreken. Het gaat enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “*de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen*” en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “*niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg*” (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, *J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punten 75- 76).

De exceptie is derhalve gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE